

יום 'א', כב' בסיון תש"ס (25 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

"ידיעה אחרונה" מאתמול...

באמצע ההפוגה הראשונה במלחמת העצמאות, בשנת תש"ח (1948-5708), וכשבוע לאחר הטרגדיה של האלטלנה, צה"ל נשבע אמונים לארצו ולמולדתו הראשונה ביום **כ"א' בסיון** (28 ביוני, למניינם). בלילה הקודם, הושבעו מפקדי האגפים והמפקדים הראשיים. את פקודת השבוע הוציא הרמטכ"ל הראשון של צה"ל, יעקב דורי. מספר המגוייסים בצה"ל באותה עת: 54,486 איש ואשה, כ-10% של כלל האוכלוסיה היהודית. אחרי כמה שבועות של קרבות מאז קום המדינה, התברר כי לבד ממספר לא-גדול של יישובים שנפלו או שנעזבו, קווי המדינה היהודית לא נפרצו. על-אף רוב התחזיות היא החזיקה מעמד, ולאחר ההפוגה הנ"ל – בת 4 שבועות שהחלה ב-11 ביוני (יומיים לפני חג השבועות) – היא יצאה למתקפה, הראשונה בסדרה, שהפכה, תוך מספר חודשים, לנצחון ברוב גזרות המלחמה.

[ישראל 50 / ספר המאה / ההיסטוריה של א"י]

לקראת סוף ימי סיון ה"מתובלים" באירועים מאירועים שונים, אתנחתא...

במסורת ישראל נוהגים ללמוד בימי הקיץ (בין פסח לראש השנה) בשבתות אחר הצהריים את **פרקי אבות**. אתמול בפרק ג' קראנו את המשנה הבאה: **הוא [ר' חנינא בן דוסא] היה אומר, כל [אחד] שרוח הבריות נוחה הימנו – רוח המקום [הקב"ה] נוחה הימנו...** [ג', משנה י']

נתן על כך הצדיק מרוזין משל: מעשה באזרח של מדינה פלונית, שהעלילו עליו עלילה, כאילו עבר עבירה חמורה ביותר. האיש הועמד למשפט ונחרץ דינו למוות. בהגיע יום הוצאתו להורג פקד המלך על כל אזרחי המדינה לבוא ולחזות בביצוע פסק הדין. אחד הבאים היה לא אחר מאשר ידידו הטוב של הנדון למוות. בין השניים שררו קשרי רעות עזים, ואהבה רבה רחשו איש לרעהו. עתה עמד האיש לחזות במו עינו כיצד בעוד דקות ספורות יוצא ידידו הטוב כאח לו להורג. והנה, לא יכול עוד להבליג והוא קם ממקומו וזעק בקול אדיר: "הניחו לו! הניחו לו! הנדון אינו אשם בעבירה! אני אשם! אני חטאת! הירגו אותי!"

קריאותיו הנואשות הגיעו גם אל אוזני חבירו, הנדון למוות וכששמע מה זעק רעהו, הזדעק הנדון בקול לא-לו: "לא נכון הדבר! אני הוא האשם! האיש הזועק, חברי, חף מפשע!" וכך, בזעקות שבר, התווכחו שני החברים, כשכל אחד מטיל את האשמה על עצמו...

מאורע שכזה אינו מתרחש כל אימת שמתבצעת הוצאה להורג... לא ייפלא איפוא, כי הקהל ונציגי השלטונות הוכו בתדהמה עמוקה. כיוון שכך, הוחלט לדחות את ביצוע גזר הדין. והעניין הובא לאוזני המלך. "הביאו אלי את שני הידידים!" ביקש המלך.

וכשהובאו השניים, פנה אליהם בדברים: "אימרו נא לי את האמת. מי מכם ביצע את העבירה? אין ספק, שאחד מכם בלבד חטא, ומדוע ימות איפוא החף מפשע?" או אז השיב אחד החברים: "בטוח אני, שחברי לא עבר עבירה מעין זאת. מכיר אני אותו היטב, ופשוט לא ייתכן שאדם כמוהו יעשה מעשה שכזה. לפיכך, הגעתי למסקנה שטפלו על רעי עלילת שוא. ואם כך הוא הדבר – אמרתי לעצמי – מוטב לי כי אמות אני, ואל אראה במות רעי הטוב, החף מפשע. ובנוסף לזאת", המשיך האיש, "בוודאי בן מוות אני, אם מגיע לי עונש שכזה – לראות במותו של רעי הטוב ביותר!"

גם החבר, שנשאל אף הוא על-ידי המלך, השיב למלך כדברים הללו. וכששמע המלך את דברי שני החברים, אמר: "לא נותר לי אלא **לבטל את גזר הדין**. שניכם תישארו בחיים. שכן, בין אוהבים שכמוכם רצוני להיות. אנא", הפציר המלך, "צרפו אותי אליכם, ואף אני אהיה אוהבכם!"

יום 'א', כב' בסיון תש"ס (25 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"והנמשל", המשיך הצדיק מרח"ן, "כאשר מגיעים שני בני אדם לדרגה כה גבוהה של 'ואהבת לרעך כמוך' – חל עליהם גם המשכו של אותו פסוק – 'אני ה'': הקב"ה בכבודו ובעצמו מבקש להיות ביניהם, ואף הוא יהיה להם אוהב נאמן."
["מעשי אבות", עמ' 272]